

també aquest l'origen del landès *Parentis-en-Born*. Semblantment a l'Aude, on hi ha *Pradines* avui, però està documentat com a *Pardinis* en els anys 1148, 1151 i 1785 i *Paredinae* l'any 782 (Sabarthès).

En fi l'àrea del mot ressorgeix a l'occident hispànic: gall. *pardineiro* «casar o casa vieja en el campo, arruinada casi del todo o abandonada» que Sarmiento ja documenta en la forma *paradineiros* en un document de Pontevedra de 1344, i en altres bandes *pardeiro* (RL VII, 232), que resulta de la contracció del port. *pardieiro*, el qual apareix com *paredenario* i *paridinario* en baix llatí portugués (Cortese, *Subsidios*). Alfonso de *Paradinas* és el nom de l'estudiant de Salamanca que va executar c. 1390 el manuscrit més complet del *Libro del Buen Amor*.

No podem descartar que en alguns casos es vagi tractar realment d'un deriv. de PRATUM. Molt prop de *La Pardina* de Lluçà, ja en terme de Queixigar, després dels camps de farratge dits *Farrinyal' de Dalt* m'explicaven que passàvem «per una *pradina*» (1957); a la Vall de Boí: «a Montanyó hi ha una *pradina* on van a pasturar» i no s'hi veu cap paret, només pastures (Taüll, 1953); per alt del poble de Taüll assenyalant un indret de pastures em diuen «bé prou se veu la *pradina* que hi ha», i en demanar aclariments rectificaren la pronúncia dient que *pradines* es diu d'«un lloc que s'hi fa herba»; la Vall de Sant Nicolau *lo Pardinal* i la *Passada del Padinal*, cap a Pletamala, aigües amunt d'Aigüestortes: són llocs molt elevats, no sense herba, però és dubtós que hi hagi pogut haver ruïnes. Tanmateix tampoc no podem descartar, que en altres temps s'hi hagin fet alguns apressos, corralets provisionals o si més no vedrunes, i que per tant també aquí el punt de partida remot fos en un derivat de PARIETE, si bé molt alterat en aquesta zona per la contaminació de PRATUM.

Acabem l'article amb detalls històrics i locatius dels noms de lloc més importants on apareixen *pradina* i els seus derivats.

PARDINES

Poble de la Vall de Ribes, en la gran clotada del r. Segadell, afl. de l'esq. del Freser, al qual desemboca poc més amunt de Ribes.

PRON. *pardinæ* a Ribes (Casac. 1920); a *Pardines* mateix, Cor., 1933 (enq. allí, 1935, VII, 160-170): gentilici: *pardinesos*, Casac.

MENC. ANT. 839: *Pardinas*, *Acta C.SdUrg.*; id. al Capbreu i còpia S. XII (P.Pujol 104); 1087: *Perdinis* (Alart, *Cart. Rouss.* 97); S. XII: *Pardines* (P.Pujol, *DocsVg. Urg.* p. 14); 1198: id. (*BABL* VII, 88); c. 1283: *Pardines* (RLR IV, 53, 54, 59, 60); 1309: *Perdines* (RLR VIII, 61); 1313: «l. de *Perdinis*»; 1331: *Ste. Eulalie* de *Pardines* (*Misc. Griera* I, 379); 1359: *Perdines*

(*CoDoACA* XII, 86); 1356, 1533, 1579 (SerraV. *Pinós Mtpl.* III, 250).

Les Pardines, a Andorra, pda. en te. d'Encamp entre St. Jaume i La Mosquera (M. Chevalier, *L'Andorra* p. 104). Id. en te. d'Argolell (XXXVII, 177.20). *La Pardina*, pda. de camps i boscos, on no es veuen parets, a St. Joan Fumat (XXXVII, 175.19).

El diminutiu PARDINELLA, llog. de l'alt Isàvena, agre. a Beranui. Comprovat a l'enq. de Beranui, 1957 (XIX, 52ss).

MENC. ANT. c. 910: *Pardinella* (SerranoS., *N.H.Rbg.*, 233); 1085-93: id. (M.Duque, *Docs. Ovarra*, 144.49); 1295, en cat: «En Bernat de *Pardinella*» (id. ib. 187.3); 1620: id. (*Bu. Ass. Exc.* C. XI, 128).

La Pardinella, mas antic berguedà, entre Brocà i Castellar de N'Hug (C.A.Torràs, Berg. 137).

MENC. ANT. c. 960: «in valle *Buchuranense* ad ipsa plana de *Perdinela*» (SerraV., *Pinós Mtpl.* 83); 961: *Perdine*, cit. junt amb *Merolla* (id. ib.). Un homònim, mas en te. de Gombren, amunt d'un afl. esq. del riu Merdàs, vora el camí de Mogrony a Campdevàrol 1932 (exc. 68). Altres masos de *Pardinella* en te. de Sureda (XXV, 56.22) i a 1k5 SE. de Millars.

Pardinella, llocs antics de Cerdanya: a Targasona, doc. des de 1017 a 1690. (Ponsich, *Top.* 147); un altre en el te. de Das (S. XIX, p. 155), cf. p. 65, i un paratge *les Empardines* al NO. d'Enveig (ib. p. 165).

D'una variant masculina només sé: Barranc de *Pardinos* a l'alt Pallars, prop de Sarroca de Bellera (Violant, *BDCEC* XLV, 216, 241 i 286).

PUIGPARDINES

Llogaret disseminat, al peu d'una serra en el Pla d'En Bas, agre. al mun. de St. Privat. Pron.: *puçpardinæ* a St. Privat (Casac. 1920).

MENC. ANT. a. 1000: *Pugo Pardinas* (*MarcaH.*, col. 957); 1131: el bisbe confirma una donació a la canònica regular de Sta.Maria de *Puigpardines* (Villan., *Vi. Lit.* XIII, 132); 1195: Guillem prior de *Puigpardines* (*BABL* IV, 246); 1359: *Puig Pardines* (*CoDoACA* XII, 94 i 99); 1362: Par. i Prioratus de Podio *Pardinarum* (*Ll. Verd*, Alsius, *Nom.* 193).

Cpt. sorprenent per l'asíndeton dels dos membres, per tant imagino que vingui d'un plural neutre llatí *PODIA PARIETINA*, 'pujals amb parets o amb ruïnes' (*PARIETINAS*), > **pujapardina*, trivialitzat després en *Puigpardines*, plural com escua a un veïnat com aquest, de cases escampades. Seria un metaplasme comparable al de *PODIA FRANCORUM* > *Puifrancor*, o *PODIA SALIENTIA* > *Puigsallança*.

PARIETINA també va deixar vestigis en terres mosàrabs. En C. l'a. 1100 *Bartinas* localitat de l'Ajarafe de Sevilla (Asín, *Glos. Mozárabe*, p. XXXV).

Valencià *Pardines*, avui despoblat vora Xúquer, en el terme d'Algemesi (*GGRV* Va. II, 147). Consta